

ZARZĄDZENIE

Dnia 19 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

Na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. odmawia przyjęcia wniosku skazanego D.B. z dnia 29 grudnia 2025 r. (wpływ do Sądu Najwyższego w dniu 9 stycznia 2026 r.) o wznowienie z urzędu postępowania w sprawie Sądu Apelacyjnego w Krakowie o sygn. akt II AKo 237/25, zakończonej zarządzeniem z dnia 5 grudnia 2025 r. o pozostawieniu bez dalszego biegu wniosków skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu, jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 29 grudnia 2025 r. (wpływ do Sądu Najwyższego w dniu 9 stycznia 2026 r.) skazany D.B. wniósł o wznowienie z urzędu postępowania Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie o sygn. akt II AKo 237/25, zakończonego zarządzeniem z dnia 5 grudnia 2025 r., którym to zarządzeniem Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Krakowie pozostawił bez dalszego biegu wnioski skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Przy zakreślonym przedmiocie postępowania wynikającym z powołanego wyżej pisma skazanego wskazać należy, że rozpoznanie każdego wniosku o wznowienie postępowania, w tym również zawierającego sygnalizację potrzeby

orzekania przez sąd wznowieniowy z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), musi poprzedzać badanie jego dopuszczalności – art. 545 § 1 k.p.k. w zw. ze stosowanymi odpowiednio przepisami art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 *in fine* k.p.k.

Wniosek o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie sporządzony osobiście przez D.B. jest niedopuszczalny z mocy ustawy, a to, w oparciu o powołane wyżej przepisy art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 *in fine* k.p.k., musiało skutkować odmową jego przyjęcia.

W świetle art. 540 k.p.k. wznowienie dotyczy tylko „postępowania sądowego zakończonego prawomocnym orzeczeniem (podkreślenie SN)”. Wszelkie zatem podstawy wznowieniowe, w tym także i ta określona w art. 542 § 3 k.p.k., dotyczą jedynie takiego postępowania.

Skazany domaga się natomiast wznowienia postępowania w zakresie decyzji procesowej, która przybrała postać zarządzenia, nie będącego przecież orzeczeniem. Nie budzi wątpliwości, że orzeczeniami są wyłącznie wyroki i postanowienia, a nie zarządzenia [zob.: M. Kurowski (w:) D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego, Komentarz. Warszawa 2017, tom I, s. 447; J. Skorupka (w:), R.A. Stefański, S. Zabłocki (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2017, tom I, s. 1049; H. Paluszkiewicz (w:) K. Dudka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2020, s. 234-235].

Co więcej, przedmiotem wniosku o wznowienie postępowania karnego może być postępowanie zakończone prawomocnym orzeczeniem kończącym postępowanie i rozstrzygającym o głównym nurcie procesu. Do orzeczeń tych należą w szczególności wyroki skazujące i uniewinniające lub postanowienia o umorzeniu postępowania. Wprawdzie kończą postępowanie także prawomocne orzeczenia wydawane w innych, także pobocznych nurtach procesu, jednak pod warunkiem, że definitywnie zamykają rozpoznanie danej kwestii i powodują trwałe skutki, a waloru takiego nie posiada zarządzenie o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu lub pozostawieniu wniosku w tym przedmiocie bez rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2018 r, II KZ 32/18).

Z związku z powyższym, wobec braku substratu zaskarżenia tym nadzwyczajnym środkiem jakim jest wznowienie postępowania, należało zarządzić jak na wstępie

[WB]

[a.t.]